ΕΤΟΣ Β΄. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ 27 Νοεμβρίου 1888 ΑΡΙΘ. 91

Ἐφημερὶς τῶν Κυρῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

Συνδρομὴ ἐτησία προπληρωτέα
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 8
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χρ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι
Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
καὶ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Βίλμπεργ

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α΄ ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία *Καλλιρρόη Παρρέν*.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι νὰ ἀποστέλλωσι γραμματόσημον **80** λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ δυσθυμίαι μας.—Ἡ πρώην πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς (*ὑπὸ κ. Μαριάνθης Ἡλιοπούλου*).— Ἡ δύναμις τῆς φωνῆς.— Τὸ Ἀδαμάντινον περιδέραιον. (*ὑπὸ κ. Μαρίας Α. Μαυροχορδάτου*).— Ἡ Ὀλυμπιακὴ Ἔκθεσις. — Τὸ φθινοπωρινὸν Ρόδον. — Παιδικὸν Δελτίον.— Ποικίλα Ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικά. -- Ἀλληλογραφία. -- Συμβουλή.—Συνταγή.—Εἰδοποιήσεις.— Επιφυλλίς.

ΑΙ ΔΥΣΘΥΜΙΑΙ ΜΑΣ

Εἶνε γυναῖκες, ἀφήσατέ της νὰ γρυνιάζουν.

Ἰδοὺ φρᾶσις καταστᾶσα πλέον ἡ παροιμιώδης εἰς τὸ ἀνδρικὸν λεξικόν. Ἡ γρύνια αὕτη ἀποβαίνει ἀληθῶς μάστιξ φοβερὰ τῆς οἰκογενείας, προκαλεῖ τὴν δυστυχίαν αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς—ὁσάκις δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ πάσχων—ὅστις ὅμως οὐδέποτε εὐηρεστήθη νὰ ἀναλύσῃ τὴν πρὸς τὴν γυναῖκα συνεχέστερον ἀποδιδομένην ταύτην ἀσθένειαν, ζητήσῃ δὲ τὸν κατάλληλον τῆς θεραπείας αὐτῆς τρόπον.

Ἡ Κυρία ἔχει ἀνάγκην ἀλλαγῆς τοῦ ἀέρος, λέγει ὁ ἐπὶ τῇ δυσθυμίᾳ τῆς κυρίας καλούμενος ἰατρὸς· καὶ ὁ σύζυγος ὅστις βασανίζει τὸν νοῦν του, ὅπως ἐξεύρῃ μέσον τι, ἵνα διευκολύνῃ τὸ ταξείδιον τῆς συζύγου του, ὅστις πωλεῖ πολλάκις τὸ ὡρολόγιόν του πρὸς τὸν σκοπὸν ποῦτον, δὲν λαμβάνει ποτὲ τὸν κόπον νὰ ἐξεύρῃ τὸ αἴτιον τῆς *γρύνιας*, τῆς *δυσθυμίας* τῆς συζύγου του.

Καίτοι δὲν παραδεχόμεθα τὴν δυσθυμίαν ὡς ἀποκλειστικὴν τῶν γυναικῶν ἀσθένειαν, οὐχ ἧττον θεωροῦσαι αὐτὴν ὡς πληγὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκογενειακήν, ὡς ἀπόρροιαν τοῦ ἀσκόπου βίου τῆς γυναικός, ἀναλαμβάνομεν νὰ ἐξετάσωμεν παθολογικῶς καὶ φυσιολογικῶς τὴν κατάστασιν ταύτην, ἀποδείξωμεν δὲ ὅτι ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων μας ἡμεῖς καὶ μόναι εἰργάσθημεν καὶ ἐργαζόμεθα ὑπὲρ τῆς θεραπείας τοῦ κακοῦ τούτου.

Δυσθυμία ἢ *γρύνια* οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ παθολογικὴ τις τῆς ψυχῆς κατάστασις, δι' ἧς βλέπομεν τὰ πάντα μαῦρα καὶ σκοτεινά, δι' ἧς πάσχομεν, δυσηρεστημέναι πρὸς ἑαυτάς, πρὸς τοὺς περὶ ἡμᾶς, ὑποφέρομεν, θλιβόμεθα ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου, ἄνευ δεδικαιολογημένης τινος αἰτίας. Ἡ γρύνια αὕτη δηλητηριάζει τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα μας, βασανίζει τοὺς περὶ ἡμᾶς.

Ἐν αὐτῇ, ἐν τῇ *ἀνίᾳ* ἢ *δυσθυμίᾳ* τῆς γυναικὸς ζητήσατε τὰ αἴτια τοῦ κοινωνικοῦ ὑπηρετικοῦ προβλήματος. Ἡ ὑπηρέτρια σφάλλει κατά τι, ἡ κυρία ἀδυνατεῖ διὰ καλοῦ τρόπου νὰ διορθώσῃ αὐτήν. Τοὐναντίον ἡ δυσθυμία της εὑρίσκει διέξοδον. Καὶ ὑβρίζει, καὶ γκρυνιάζει καὶ μουρμουρίζει αἰωνίως, ἀδιακόπως διὰ πᾶσαν ἀσήμαντον, οὐτιδανὴν αἰτίαν, διὰ πάντα λόγον. Καὶ γίνεται ἀνιλεής, μικρολόγος, μικροπρεπής, ποταπὴ σχεδόν, καταστρέφουσα διὰ τῆς κοπιαστικῆς ταύτης καὶ φορτικῆς ζωῆς πᾶν τὸ ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ὑπηρετρίας ὑπολειπόμενον καλὸν αἴσθημα. Τὰ τέκνα της εἶνε αἱ δυστυχέστεραι ὑπάρξεις τοῦ κόσμου. Κατ' αὐτὴν ὅμως εἶνε τέρατα χωρὶς καρδίαν. Πῶς! αὐτὰ γελῶσιν, εὐθυμοῦσι, παίζουσι, ἐνῷ ἡ μήτηρ των, αὐτὴ, ἥτις *τὰ ἀνέθρεψε, ἥτις ἐθυσιάσθη δι' αὐτά, πάσχει, αἰσθάνεται τὴν καρδίαν της συνεσφιγμένην, ἀνιᾷ, μαραίνεται!* Καὶ τὰ μαλώνει αἰωνίως, καὶ διακόπτει ἀνιλεῶς τοὺς παιδικοὺς γέλωτας των, καὶ τὰ πιέζει, τὰ στενοχωρεῖ, παρακωλύουσα τὴν ἀθῶαν καὶ ἀφελῆ ἐκδήλωσιν παντὸς ὡραίου καὶ εὐγενοῦς αἰσθήματός των, καθιστῶσα αὐτὰ ἄθυμα, γεροντικὰ, δυστυχῆ. Εἶναι ὅθεν ἡ γρύνια ἀληθὴς μάστιξ τῆς οἰκογενείας ἢ οὔ;

Εἶναι καρπὸς ὑπερβολικοῦ ἐγωϊσμοῦ, μὴ ἀρκουμένου

πλέον εἰς εὐτυχίαν ἄλλοτε ἐπιθυμητήν, ἢ ὁκνηρίας πνεύματος ἀγνοοῦντος νὰ ἀντλῇ εὐτυχίαν εἰς τὸν ἀπεράντων διαστάσεων πνευματικὸν κόσμον, ἢ καρδίας ἀγνοούσης νὰ ἐντρυφᾷ εἰς τὰ νάματα τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀφοσιώσεως! Εἶναι ἡ ἄρνησις τοῦ ὡραίου, τοῦ καλοῦ, τοῦ χαρίεντος! Εἶναι τὸ καλύπτον τὰ ὡραῖα τοῦ οὐρανοῦ χρώματα νέφος, εἶναι ἡ σκιὰ τῶν πόλων ἡ καλύπτουσα τὸν ἥλιον, εἶναι στίγμα καταστρέφον καὶ μολύνον τὴν καλλονὴν καὶ γλυκύτητα τῆς γυναικός;

Καὶ ἐν τούτοις ὑφίσταται ἡ τρομερὰ αὕτη μάστιξ γέννημα καὶ θρέμμα τῆς ματσίας καὶ ἀσκόπου ἀνατροφῆς τῆς Ἑλληνίδος, προϊὸν τοῦ ἀέργου καὶ ὀκνηροῦ αὐτῆς βίου. Οὐδέποτε γυνὴ ἐργαζομένη εὑρίσκει καιρὸν νὰ δυσθυμῇ. Οὐδέποτε γυνὴ ἀληθοῦς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως τυχοῦσα προσβάλλεται ὑπὸ τῆς ἐπαράτου ταύτης νόσου. Οὐδέποτε ἡ φαντασία της ἀπομακρύνεται τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματός της. Αἱ πρόγονοί μας δὲν ἔπασχον βεβαίως ἀπὸ δυσθυμίας, ἀλλ' οὔτε μετέβαλλον τὸν οἰκόν των εἰς κόλασιν διὰ τῶν αἰωνίων παραπόνων καὶ μεμψιμοιριῶν των. Αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, αἱ ἐργατικαὶ γυναῖκες δὲν πάσχουσι βεβαίως ἀπὸ δυσθυμίαν καὶ ἀνίαν, καίτοι φυσιολογικῶς οὐδεμία μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν ὑφίσταται διαφορά. Ἐκεῖναι φέρουσιν ἐν τῇ ζωῇ βαρύ, ἀληθῶς, φορτίον τὸ τῆς ἀγενοῦς, ἐπιπόνου καὶ βαναύσου ἐργασίας, ἀλλ' ἄρα πόσαι ἐκ τῶν μὴ ἐργαζομένων γυναικῶν ἠσθάνθησαν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῶν τὴν ἡδονήν, ἣν πτωχὴ μήτηρ αἰσθάνεται, φέρουσα τὴν ἑσπέραν πρὸς τὰ τέκνα της τὴν τροφήν, ἣν διὰ τοῦ ἱδρῶτός της ἐκέρδισε! Δὲν δυσθυμεῖ ἐκείνη! δὲν γκρινιάζει, διότι ἐπήδησεν ἡ μυῖα, ἢ διότι ἐκινήθη τὸ φύλλον.

Τὸ σῶμά της εἶναι ἐξηντλημένον, ἀλλ' ἡ ψυχή της εἶναι εὐγνώμων πρὸς τὸν Θεόν, οὗ τὴν βοήθειαν ὑπὲρ τῆς ὑγείας καὶ τῆς ζωῆς της ἐπικαλεῖται. Αὕτη φοβεῖται μὴ πάθῃ, μὴ ἀσθενήσῃ, ἐνῷ ἐκείνη ζητεῖ νὰ ἐξεύρῃ τὸν κατάλληλον πρὸς τοῦτο τρόπον. Ἰδοὺ ἡ εὐλογία, ἡ εὐεργετικὴ τῆς ἐργασίας ἐπίδρασις. Ἰδοὺ ὁ κατάλληλος τρόπος πρὸς θεραπείαν τῆς δυσθύμου γυναικός. Ἀπασχολήσατε τὸ πνεῦμα της, ἵνα μὴ τοῦτο ζητῇ ἐν τῇ ψυχορθόρῳ δυσθυμίᾳ τὴν ποικιλίαν καὶ ἐναλλαγὴν τοῦ βίου.

Δὲν ἀξιοῦμεν ὅτι ὁ ἀνὴρ ἢ ἡ γυνὴ δύνανται νὰ διέλθωσιν ὅλον τὸν βίον των ἄνευ παροδικῆς τινος ἀθυμίας ἢ μικρῶν ἰδιοτροπιῶν. Ἀναγνωρίζομεν μάλιστα τὴν ἀλήθειαν τῆς παροιμίας, καθ' ἣν ἡ ἀκίνητος ἐν τῇ θήκῃ σπάθη σκωριᾷ καὶ καταστρέφεται. Παραδεχόμεθα ὅτι οὐρανὸς πάντοτε διαυγὴς καὶ καθαρὸς δὲν δύναται ἢ νὰ μᾶς κουράσῃ, ὅτι τὰ παροδικὰ σύννεφα, αἱ τρικυμίαι, αἱ βρονταί, οἱ κεραυνοί, καθιστῶσιν ἡμῖν τὴν ὡραίαν φύσιν προσφιλεστέραν! ἀλλὰ τίς ἀγνοεῖ ὅτι ὁ βίος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἔχει τόσας πικρίας, τόσα βάσανα, ὥστε νὰ διακόπτῃ καὶ διασκεδάζῃ λίαν συνεχῶς τὴν τόσῳ κουράζουσαν καὶ ἐξαντλοῦσαν τὴν ψυχὴν ἡμῶν εὐτυχίαν! Δὲν δύναται ἄλλως νὰ θεωρηθῇ ἡ δυσθυμία αὕτη πρόκλησις κατὰ φοβερᾶς τινος δυστυχίας, ἐπιπιπτούσης ὡς κεραυνὸς ἐν τῇ οἰκογενείᾳ; Ἡ φράσις «ἡ γκρίνια τὴν ἔφαγε» εἶνε ἐπίσης γνωστή.

Δόσατε λοιπὸν εἰς τὴν γυναῖκα ἀνατροφὴν ὑγιᾶ καὶ σκόπιμον, ἐπιτρέψατε αὐτῇ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς βίον ἀνώτερον, ἠθικώτερον, χριστιανικώτερον, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἀπαλλαγῆτε τῶν κακῶν, ὅσα ἡ παροῦσα πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ κατάστασις αὐτῆς συνεπάγεται.

Η ΠΡΩΗΝ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
Κ. MARTIN

Ἐν τῇ πόλει τῶν Παρισίων τῇ μεγίστῃ ταύτῃ τοῦ κόσμου Πρωτευούσῃ ἀπεκατέστη ἀπό τινος ἡ κυρία Μαρτέν, γνωστοτέρα ὑπὸ τὸ ὄνομα Βικτωρία Woodhul, ἡ ἐν τῇ Νέᾳ Ὑόρκῃ σπουδαιότατον πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν διαδραματίσασα μέρος. Καὶ ἐκ τοῦ ἐν Οὐάσιγκτῶνι διεθνοῦς συνεδρίου τῶν γυναικῶν περὶ οὗ ἐν καιρῷ ἱκανὰ ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν» ἐγράφησαν καὶ ἐξ ἄλλων περὶ Ἀμερικῆς μελετῶν γνωστὴ τυγχάνει τῷ Ἑλληνικῷ γυναικείῳ κοινῷ ἡ διάσημος αὕτη γυνή, ἡ τόσην δύναμιν λόγου κτωμένη, τόσον τεχνηέντως καὶ εὐρραδῶς ἀφαρπάζουσα καὶ παραπείθουσα τὸ ἀκροατήριόν της ἐν ταῖς δημοσίαις αὐτῆς ὁμιλίαις, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου σχετικῶς χρονικοῦ διαστήματος τοσαῦτα ὑπὲρ τῶν γυναικῶν νὰ κατορθώσῃ ἠδυνήθη ἐν Ἀμερικῇ.

Αἱ δημόσιαι διαλέξεις αὐτῆς περιεστρέφοντο πάντοτε ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἰσότητος, εἰς αὐτὴν δὲ ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ὀφείλονται τὰ προνόμια, ἅτινα αἱ γυναῖκες χαίρουσιν ἐν Ἀμερικῇ.

Κατὰ τὴν τελευταίως ἐνεργηθεῖσαν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου τῶν Ἡνωμένων πολιτειῶν οἱ πολυπληθεῖς φίλοι καὶ φίλαι τῆς κ. Woodhul ἐξέθηκαν ὑπὲρ αὐτῆς κάλπην ὑποψηφίου Προέδρου. Τοιοῦτον δὲ ῥεῦμα εἶχεν ἀναπτυχθῆ ὑπὲρ αὐτῆς, ὥστε οἱ ἀντίπαλοί της ἐξηγέρθησαν καὶ μετ' ἀνηκούστου φανατισμοῦ πολεμήσαντες ἐκέρδισαν μὲν τὴν προεδρικὴν ἕδραν, ἀνεγνώρισαν ὅμως τὴν δύναμιν, ἣν ἡ γυνὴ αὕτη ἐξήσκει ἐν τῷ τόπῳ. Πρώτη αὐτὴ προσῆλθε ποτὲ μετ' ἀνδρῶν ψηφοφόρων, ἵνα ψηφίσῃ κατὰ τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς.

Ἵνα δὲ ἀποδείξῃ ὅτι ὅταν αἱ γυναῖκες θελήσωσιν εἶνε ἱκανώτεραι καὶ δραστηριώτεραι τοῦ ἀνδρὸς ἐν πᾶσιν, ἵδρυσε Τράπεζαν, ἧς αἱ ἐργασίαι ἐπὶ τοσοῦτον προήχθησαν, ὥστε ἐν ὀλιγίστῳ χρονικῷ διαστήματι προσέφερε πρὸς τοὺς μετόχους διπλάσια ποσοστὰ τῶν λοιπῶν τραπεζῶν. Αὐξήσασα δὲ διὰ τῆς χρηματιστικῆς ταύτης ἐπιχειρήσεως τὴν περιουσίαν της κατὰ πολλὰς ἑκατοστύας χιλ. φράγκων, διέλυσε τὴν Τράπεζαν—πρὸς μεγάλην τῶν μετόχων καὶ πελατῶν της λύπην—καὶ ἐνυμφεύθη μετὰ τοῦ κ. Μαρτὲν πλουσιωτάτου Ἄγγλου τραπεζίτου.

Μετὰ τοῦ συζύγου της μετέβη εἰς Ἀγγλίαν, ἔνθα ἐπεδόθη ἀποκλειστικῶς εἰς μελέτας, ἀφορώσας βεβαίως πάντοτε τὴν πρόοδον καὶ βελτίωσιν τῆς γυναικός.

Μυήσασα δὲ καὶ τὴν ἀδελφήν της Λαΐδην Cook, ὑποκόμησαν de Mouserat εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς γυναικείας προόδου ἔρωτα της ἔπεισεν αὐτὴν νὰ δωρήσηται εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀπέραντον κτίριον, ὃ προώρισεν ὡς ἀνώτατον τῶν γυναικῶν ἐκπαιδευτήριον, προικίσασα αὐτὸ καὶ διὰ δύο ἑκατομ. πεντακοσίων χιλ. φρ. Εἰς τὰ ἐγκαίνια τοῦ εὐαγοῦς τούτου ἱδρύματος παρευρέθη ὅτε πρίγκηψ καὶ ἡ πριγκήπισσα τῆς Οὐαλλίας.

Ἡ κ. Μαρτὲν μετέβη καὶ ἀπεκατέστη εἰς Παρισίους ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἱδρύσῃ καὶ αὐτὴ αὐτόσε παρομοίας φύσεως ἐκπαιδευτήρια. Πρὸ τούτου ὅμως θέλει ἀναλάβει τὴν ἔκδοσιν γυναικείας Ἐφημερίδος, θέλει δὲ διὰ δημοσίων διαλέξεων διαδόσει τὰς ἰδέας της, περιστρεφομένας πάντοτε: 1ον ἐπὶ τῆς μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἰσότητος, καὶ 2ον ἐπὶ τῆς βελτιώσεως τῆς ἀνθρωπίνης φυλῆς.

Τὸ ζήτημα τοῦτο τιθέμενον ἤδη τὸ πρῶτον κατὰ τὸν αἰῶνά μας ἐπὶ τοῦ τάπητος, χρῄζει βεβαίως συντόνου μελέτης καὶ προσοχῆς. Περικοπὴ τῆς τελευταίας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου διαλέξεώς της ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ἀνθρωπίνη γενεὰ τοῦ αἰῶνος ἡμῶν συγκρινομένη πρὸς τὰς ἀρχαίας εὑρίσκεται εἰς φοβερὰν ἐξασθένησιν καὶ κατάπτωσιν. Αἰτία τῆς καταστάσεως ταύτης εἶνε τὰ ὁσημέραι ἐπιτεινόμενα πάθη καὶ κακίαι ἡμῶν. Καταφανὴς θᾶεν ἡ ἀνάγκη τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ βίου ἡμῶν. Δὲν ἀγνοῶ ὅτι τὸ ἔργον, ὅπερ ἀναλαμβάνω εἶνε δυσκολώτατον, ὅτι ἔχω νὰ προσκρούσω εἰς τόσας προλήψεις, τόσας καθιερωθείσας συνηθείας, τέλος εἰς αὐτὴν τὴν προσωπικὴν τοῦ ἀτόμου ἐλευθερίαν. Ἀλλὰ διὰ τὰ μεγάλα κακὰ ἀπαιτοῦνται δραστήρια μέτρα.

Μόνον δὲ διὰ ῥιζικῶν μέτρων δύναται νὰ προληφθῇ τὸ κακόν, ἄλλως ἐντὸς ὀλίγου θέλομεν ἴδει καταρρέον τὸ κολοσσαῖον τοῦτο ἴδρυμα, ὅπερ κοινωνία καλεῖται καὶ οὗτινος τὰ θεμέλια ὑποσκάπτουσι τά τε πάθη καὶ αἱ κακίαι. Πρέπει νὰ παρεμποδίσωμεν τὴν γέννησιν ἀνθρώπων, ὧν μόνη πατρογονικὴ κληρονομία εἶναι αἱ φυσικαὶ ἢ ἠθικαὶ τῶν γονέων ἀτέλειαι. Οὐδεὶς δυστυχῶς ἐξετάζει ὅταν πρόκειται περὶ γάμου δύο ἀνθρώπων, ἐὰν ὄντε ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ εἶνε ὑγιεῖς σωματικῶς καὶ πνευματικῶς, ὅπως μὴ φέρωσιν εἰς τὸν κόσμον πλάσματα καταδεδικασμένα ἐκ τῶν προτέρων παρά τε τῆς φύσεως καὶ τῆς ἠθικῆς. Ἐὰν ἡ περίστασις αὕτη προσβλέπετο ὑπὸ τοῦ νόμου, πόσον ὀλιγώτεροι δυστυχεῖς, ἀκρωτηριασμένοι, βλᾶκες, ἠλίθιοι, κλέπται ἢ ὀκνηροὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ! Εἰς ἐπισῳράγισιν τῶν λόγων της ἡ κ. Μαρτὲν προσθέτει ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ τοῦ Χριστοῦ Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν πρῶτοι τὴν ἰδέαν ταύτην, καὶ ὅτι ὁ Παῦλος ἐν τῇ Α' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ του λέγει: Ἀγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι τὸ σῶμα ἡμῶν εἶνε ναὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐνοικεῖ Πνεῦμα Κυρίου. Καὶ ὅτι ὁ καταστρέφων τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ θέλει καταστραφῆ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶνε ἅγιος, εἰς οὐδένα δὲ ἐπιτρέπεται νὰ μολύνῃ αὐτόν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη συμπληροῦται ὡς ἑξῆς: Ὁ τὸ σῶμα, τὸ πνεῦμα ἢ τὴν ψυχὴν ἀτελῆς, μὴ νομφευόμενος καὶ μὴ γονιμοποιῶν δὲν μολύνει τὸν ἱερὸν τοῦ Θεοῦ ναόν.

Ἴδωμεν ἐὰν ἡ κ. Μαρτὲν κατορθώσῃ τὴν πραγματοποίησιν τῶν Λυκουργιακῶν μᾶλλον ἢ θρησκευτικῶν αὐτῶν ἰδεῶν της.

Μαριάνθη Ἰλιοπούλου

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ

Πρὸς ὅσους ἡ φύσις ἐδώρησε φωνὴν γλυκεῖαν, ἐδώρησε δύναμιν ἀκατανίκητον ἔν τε τῷ ἰδιωτικῷ καὶ δημοσίῳ βίῳ. Λέξις γλυκεῖα, παρήγορος προφερομένη διὰ φωνῆς μελῳδικῆς καὶ εὐστρόφου εἶναι ἀνεκτίμητος, ὡς θίγουσα τὰς μυχιαιτάτας τῆς καρδίας ἡμῶν χορδάς, ἐν ταῖς τρομεραῖς δὲ καὶ κρισίμοις τοῦ βίου περιστάσεσι ἐκπέμπει φαεινήν τινα ἀκτῖνα εἰς ψυχὴν μαύρην καὶ πενθοῦσαν.

Ἐὰν ἐγεννήθητε κάτοχος τοῦ πολυτίμου τούτου ὀργάνου, φυλάξατε αὐτὸ ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ. Ἐὰν τοὐναντίον τὸ ὄργανον τῆς φωνῆς σας εἶναι τραχύ, προσπαθήσατε νὰ διαρρυθμίσητε αὐτὸ ἐπὶ τὸ ἡπιώτερον. Ἐστὲ πάντοτε Κυρία τῆς φωνῆς σας, ρυθμίζετε πάντοτε αὐτὴν εἰς τόνον χαμηλόν, ἵνα οὕτω κατορθοῦτε νὰ κατακυριεύητε τῶν παθῶν σας.

Οἱανδήποτε ἀφορμὴν δυσαρεσκείας καὶ ἂν ἔχητε, ὅσον πικρῶς καὶ ἂν σᾶς προσέβαλον, ἐκφράσατε τὴν δυσαρέσκειάν σας ἢ τὴν λύπην σας διὰ φωνῆς μεμετρημένης καὶ οὐχὶ ἀποτόμου. Τὸ θυμάσιον τοῦτο ὄργανον ἅπαξ μόνον διαστραφέν, ἀπόλλυσι τὸ ἥμισυ τοῦ κάλλους του. Ἐπιβλέπετε τὴν φωνὴν τῶν παιδων κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς διασκεδάσεως καὶ τῶν παιγνίων των, ἔνθα καταστρέφεται ἡ ἁρμονία καὶ ἡ γλυκύτης τῆς φωνῆς. Ἴδετε ὅτι εἰς τὴν ἐλαχίστην μετὰ τῶν μικρῶν φίλων των δυσαρέσκειαν κραυγάζουσιν ἀγρίως, βρυχῶνται ἢ ὅπερ χείριστον δίδουσιν ἀπάντησιν πικράν, ὀξεῖαν, προσβλητικὴν ὡς κόψιμον δηλητηριώδους μαχαίρας.

Βραδύτερον ἐν τῇ πρώτῃ συζυγικῇ διαστάσει ὁ ἀνὴρ ἢ ἡ γυνὴ ἀναμιμνήσκεται, ἀνευρίσκει τὸν παιδικὸν ἐκεῖνον τῆς φωνῆς τόνον, τὸν ὀξὺν καὶ κοπτερόν, ὅστις τελειοποιούμενος ἐν τῷ νέῳ βίῳ των χρησιμεύει ὡς ἄρτυμα τῶν διενέξεών των καὶ ἀνεπαισθήτως ὑποσκάπτει τὴν εὐδαιμονίαν τῶν νέων συζύγων.

Φωνὴ γλυκεῖα εἶναι ᾄσμα κορυδαλίδος ἐν τῇ ἑστίᾳ, εἶναι διὰ τὴν καρδίαν, ὅ,τι εἶναι τὸ φῶς διὰ τοὺς ὀφθαλμούς. Μήπως τὸ φῶς δὲν ἔχῃ τὰς σκιάς, τὰς ἀποχρώσεις καὶ τοὺς κραδασμούς του ὡς καὶ ὁ ἦχος; Οὐδὲν γοητευτικώτερον διὰ τὴν γυναῖκα γλυκείας φωνῆς. Μελετήσατε καλῶς, Κυρία μου, τὴν παλαιὰν παροιμίαν, ἥτις λέγει: *Τὸ βιολὶ κάμνει τὸν χορευτήν.* Ἵνα μία καλὴ λέξις ἔχῃ τὴν ἀξίαν της, δέον νὰ λέγηται διὰ φωνῆς γλυκείας ἢ τρυφερᾶς, ὡς καὶ μομφή τις ἢ δίκαιον παράπονον οὐδέποτε προσβάλλουσι, ἐὰν δὲν λεχθῶσι διὰ φωνῆς περιφρονητικῆς ἢ ὠργισμένης.

Γυνὴ καλοανατεθραμμένη οὐδέποτε χάνει τὴν ὑπομονὴν εἰς τὴν μετὰ ξένων συνομιλίαν της, ἀλλὰ πάντοτε περιστέλλουσα πᾶσαν τῆς φωνῆς ἔντασιν ὁμιλεῖ γλυκέως καὶ προσηνῶς. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν οἰκείων ἡ γυνὴ ὁμιλεῖ πάντοτε μὲ φωνὴν ὑφέσιμον, καὶ ἐὰν ἀκόμη ὑποχρεοῦται νὰ ἐπιπλήξῃ ἡ φωνή της προδίδει τὴν στοργὴν ἐκδηλουμένην ὑπὸ τὴν λύπην καὶ τὴν δυσαρέσκειαν. Ἀρκεῖ φωνὴ ἡπία, ἀλλ' ἐπιβλητικὴ ὅπως ἐπιβληθῇ τις πρὸς τὰς ὑπηρετρίας. Δὲν ἐνοοῦμεν βεβαίως ὅτι ὀφείλει νὰ ἔχῃ τις τὴν φωνὴν τονισμένην πάντοτε εἰς τὸν αὐτὸν τόνον, διότι οὐδὲν ψυχρότερον καὶ ῥίγος ἐμποιοῦν, ὅσον αἱ ἄχροοι ξηραὶ καὶ μονότονοι φωναί.

Εἰς πᾶσαν μεγάλην ψυχικὴν τρικυμίαν ἡ φωνὴ ἐκρήγνυται βεβαίως, ἀλλ' οὐδαμῶς τοῦτο βλάπτει, ἐὰν ἡ θλῖψις, ὁ πόνος ἢ ἡ ὀργὴ δὲν προσδίδουσιν εἰς αὐτὴν τὸν βρυχώδη ἐκεῖνον καὶ κακὸν τόνον, ὃν ἐξωκειώθη τις νὰ περιστέλλῃ ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας.

Ἐν πάσῃ συζητήσει δὲν προσβαλλόμεθα διότι οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν μὲ ἡμᾶς ἰδέαν, ἀλλ' ὁ δογματικὸς καὶ ἐπιβλητικὸς τόνος ἐκείνων, ἐξ οὗ καταδείκνυται ἡ ἔλλειψις συμπαθείας, ἐκτιμήσεως, σεβασμοῦ πρὸς τὰς ἰδέας ἡμῶν, ἐκδηλούμενος περιφρονητικῶς φέρει ἡμᾶς εἰς ἀπόγνωσιν.

Ἡ ἀλήθεια ἤθελεν ἴσως εἶνε παρὰ πάντων εὐπρόσδεκτος ἐὰν ὑπεστηρίζετο ὑπὸ φωνῆς γλυκείας καὶ μεμετρημένης. Ὑπὸ τοιούτους μόνον ὅρους αἱ γυναῖκες εὐγενῆ ποιοῦνται χρῆσιν τοῦ ὡραίου τούτου ὀργάνου, ὅπερ πρὸς αὐτὰς ἐδόθη λεπτότερον, θελκτικώτερον τοῦ ἀνδρικοῦ. Δύνανται δὲ διὰ γλυκείας φωνῆς νὰ προβαίνωσι καὶ εἰς σοβαρὰς καὶ εἰς πολιτικὰς συζητήσεις, χωρὶς νὰ παραβιάζωσι τοὺς νόμους τῆς ἀληθοῦς εὐτῆς κοσμίας, *εὐκοσμίας τῆς ψυχῆς.*

Ἡ σύζυγος τοῦ Γλάδστωνος κατέχει τοιαύτην γλυκεῖαν καὶ μαγικὴν φωνήν, ὥστε, ὅτε κωλυομένου ἐκείνου, αὕτη προε-

δρεύει τῶν πολιτικῶν ὁμηγύρεων, καταλλήλους πολιτικοὺς ἐκφωνεῖ λόγους, μὴ παραφερομένη, μὴ ἐκτρεπομένη τῶν ὁρίων τῆς ἁβρότητος καὶ γλυκύτητος ἐνθουσιάζει πολλῶ μᾶλλον τὸ ἀκροατήριόν της. ἤ ὁ διάσημος τοῦ κοινοβουλίου ῥήτωρ ὁ προσφιλὴς τῶν Ἰρλανδῶν προστάτης καὶ συνάγορος.

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Γλάδστων ἀφελῶς καὶ ὑπερηφάνως ἀνομολογεῖ ὅτι μέγα μέρος τῆς πολιτικῆς του προαγωγῆς ὀφείλει πρὸς τὴν συνετὴν καὶ εὐφυεστάτην σύζυγόν του, ἡς ἡ γλυκεῖα καὶ γοητευτικὴ φωνὴ ἀνταποκρίνεται πληρέστατα πρὸς τὰ ἀνεξάντλητα τῆς ἀγαθῆς ψυχῆς της συμπαθῆ αἰσθήματα.

Τὸ κάτωθι ἐπεισόδιον μαρτυρεῖ σαφέστατα τὰ ἀγαθὰ τῆς διασήμου γυναικὸς αἰσθήματα. Αὕτη τυγχάνει πρόεδρος διαφόρων φιλοπτώχων ἑταιριῶν ἡμέραν δέ τινα ἀπέτεινε διὰ τῆς θελκτικῆς φωνῆς της παράκλησιν πρὸς βαθύπλουτόν τινα λόρδον ὑπὲρ βοηθείας τῶν πτωχῶν της. Ὁ λόρδος τῇ ἐνεχείρησε πάραυτα συναλλαγματικὴν ἐξ ἑκατὸν λιρῶν στερλινῶν. Ἀντὶ ὅμως ὡς οὗτος ἀνέμενε, νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτὸν ἐπὶ τῇ γενναίᾳ προσφορᾷ, αὕτη μειδιῶσα ἀπήντησε: Εἶνε ὀλίγα. Πῶς! εἶπεν ὁ Ἄγγλος ἔκπληκτος! Ναί. Κύριε, οἱ πτωχοί μου εἶνε πολλοί, ἔχουσι δὲ ἀνάγκην καὶ χρημάτων καὶ συμπαθειας. Δόσατέ μοι καὶ τὴν συμπάθειάν σας. Εἴσθε λαμπρὸς ὀξύφωνος. Καὶ ἡ φωνὴ ὁμιλεῖ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τῶν ἐλευντων καὶ τῶν ἐλευμένων. Ἵνα τύχωσι τῆς ψυχικῆς ταύτης ἀπολαύσεως πολλοὶ καὶ πολλαὶ μεγάλα θὰ καταβάλλωσι ποσά, ἅτινα θὰ διαθέσωμεν ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς συμπαθείας.

Ὁ λόρδος ἔψαλλεν εἰς εὐεργετικὴν ἑσπερίδα καὶ ἡ κ. Γλάδστωνος εἰσέπραξε χιλίας λίρας ὑπὲρ τῶν πτωχῶν της. Φίλος τις ἐρωτᾷ τὸν λόρδον: καὶ ἀπὸ ποτε ἐλάβετε τὴν ἀπόφασιν νὰ πωλῆτε τὰ ἄσματά σας. Ἀφότου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὑπάρχουσι εὐγενεῖς ὑπάρξεις ὑποδεικνύουσαί μοι τὴν ἀξίαν τῆς φωνῆς.

ΤΟ ΝΥΜΦΙΚΟΝ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ

Ὀλίγοι ἔχουσι παρέλθει μῆνες, ἀφ' ἧς ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι θυγατρὸς πλουσίου ἐμπόρου μετὰ τοῦ υἱοῦ τραπεζίτου τινὸς ἐκ Μασσαλίας, ὅστις καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἐλάτρευε μᾶλλον τὴν προῖκα ἢ τὴν καλλονὴν τῆς νεαρᾶς μελλονύμφου του. Κακόβουλοι μάλιστα διαδόσεις περὶ δυσχερῶν οἰκονομικῆς τοῦ τραπεζίτου καταστάσεως κυκλοφορῶσαι ἐν τῇ πόλει, μικροῦ δεῖν κατέστρεφον τὸν γάμον τοῦτον.

Μεθ' ὅλας ἐν τούτοις τὰς διαδόσεις καὶ τὰς ἐπανειλημμένας ἀμφιταλαντεύσεις τοῦ πατρὸς τῆς πολυφέρνου κόρης ὁ γάμος ἐτελέσθη μετὰ πομπῆς καὶ μεγαλοπρεπείας πρωτοφανοῦς εἰς τὰ γαμήλια τῆς πόλεως ἐκείνης χρονικά. Τὸ νυμφικὸν κανίστρον ἦτο τόσῳ πλούσιον καὶ μεγαλοπρεπές, ὥστε οἱ κεκλημένοι διηρωτῶντο μετ' ἐκπλήξεως ποῦ ὁ ἅρπαξ ἐκεῖνος τραπεζίτης συνήθροισε τόσον πλοῦτον.

Μεταξὺ τῶν κεκλημένων κατελέγετο καὶ ὁ κ. Δ. διευθυντὴς τῆς βιβλιοθήκης Συλλόγου τινός, ἄνθρωπος συνενῶν ἐν ἑαυτῷ ἅπαντα τὰ προσόντα ἀληθοῦς βιβλιοφύλακος. Καὶ εἶναι ὁμολογουμένως ὅλως ἀντίθετα τὰ προσόντα ταῦτα.

Ἡ εὐγένεια καὶ ἡ εὐπροσηγορία βαίνουσιν ἐκ παραλλήλου μετὰ τῆς δυσπιστίας. Εἰς πάντ' ἀναγνώστην ἀποτεινόμενον πρὸς αὐτόν, ὁ βιβλιοφύλαξ βλέπει συνάδελφον μὲν καὶ φίλον ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἀλλὰ φίλον οὐτινος οἱ δάκτυλοι ἐπιβλέπονται καὶ οἱ θήλακες διὰ τοῦ βλέμματος ἀναδιφῶνται. Γνωρίζω, ἔλεγεν ὁ κ. Δ. γυναῖκας πιστὰς καὶ ταμίας μὴ κλέπτοντας, ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει βεβαίως ἐν τῷ κόσμῳ ἄνθρωπος, ὅστις ἐπὶ μίαν, ἔστω, καθ' ὅλην τὴν ζωήν του στιγμὴν δὲν εὑρέθη εἰς πειρασμὸν νὰ κρύψῃ ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην του περίεργόν τι ἢ σπάνιον βιβλίον.

Ἀλλ' ἀπεμακρύνθημεν πολὺ τῆς διηγήσεώς μας. Μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἐπιστροφὴν ἡ πενθερὰ προσέφερε τέϊον πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀκριβῶς ἐν ᾗ ἦν τοποθετημένον τὸ νυμφικὸν κάνιστρον, ὅπως ἕκαστος τούτων κατὰ τὸ καθιερωθὲν ἔθιμον τοποθετήσῃ θέλων ἢ μὴ ἐν τῷ κανίστρῳ καὶ τὸ ἰδικόν του δῶρον.

Μεταξὺ τῶν ἐκτεθέντων κοσμημάτων ὑπῆρχε περιδέραιον ἐξ ἀδαμάντων, δῶρον τοῦ πατρὸς τοῦ γαμβροῦ, προσελκύον τὰ βλέμματα καὶ τὸν θαυμασμὸν πάντων καὶ διαλύον ὡς φυσαλίδας τοῦ ὕδατος τὰς περὶ τῆς μὴ ἀνμαίας καταστάσεως τῶν ἐργασιῶν τοῦ τραπεζίτου κακοζήλους φήμας. Ἡ ἀξία τοῦ θαυμασίου τούτου περιδεραίου ἀνήρχετο εἰς τὸ στρογγύλον ποσὸν τῶν 60 χιλ. φρ. Τὴν στιγμὴν δὲ ἀκριβῶς, καθ' ἣν ἕκαστος τῶν κεκλημένων ἐξέφραζε πρὸς τὴν νύμφην τὰ συγχαρητήρια του διὰ τὸ πολύτιμον καὶ ἀνεκτίμητον τοῦτο κόσμημα, φωνὴ φοβερὰ καὶ κεραυνοβόλος ἠκούσθη λέγουσα: *Τὸ περιδέραιον ἐκλάπη.*

* * *

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ τραπεζίτης ἐφάνη ἀνώτερος ἑαυτοῦ. Ἐρυθριῶν καὶ συγκεκινημένος, ἀλλὰ συγκρατῶν ἑαυτοῦ διέκοψε τὸ θορυβούμενον καὶ διαμαρτυρόμενον πλῆθος: Μίαν χάριν, Κυρίαι καὶ Κύριοι, εἶπεν: ἡσυχάσατε. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἐπισκιασθῇ ἡ ὡραιοτέρα ἡμέρα τοῦ βίου τοῦ τέκνου μου διὰ συμβεβηκὸς ἐλαχίστης σπουδαιότητος. Χρηματικὴ πληγὴ οὐδέποτε εἶναι θανατηφόρος. *Παιδιά μου*, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς νεονύμφους. Εὔχομαι ὅπως ἡ μεγαλειτέρα τοῦ βίου σας δυστυχία εἶναι αὐτὴ καὶ μόνη.

Εἶνε βαρὺ τὸ βαλάντιον τοῦ γέροντος, εἶπε χαμηλοφώνως φιλόσοφός τις.

Ἡ προῖξ τῆς κόρης μου εἶνε ἀσφαλής, διελογίζετο ὁ γέρων πατὴρ τῆς νύμφης.

Νὰ κλεισθῶσιν αἱ θύραι καὶ νὰ ἐνεργηθῇ ἔρευνα διέκοψάν τινες.

Οὐδέποτε, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης, θέλω ἐπιτρέψει νὰ ὑποπτευθῇ τις ὡς κλέπτας τοὺς κεκλημένους ἐμοῦ καὶ τῶν τέκνων μου.

Εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ἡ μήτηρ παρηγόρει τὴν θυγατέρα της διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν εἰς τὸν πλοῦτον τῶν ἀδαμάντων της συμφοράν, ἐνῷ αἱ αἴθουσαι ἐκενοῦντο τῶν κεκλημένων. Μετὰ δέκα λεπτὰ οὐδεὶς τῶν κεκλημένων ἔμενεν οἴκοι, ὑπηρέτης δέ τις εἰδοποίει τὸν Τραπεζίτην, ὅτι κύριός τις ἀνέμενεν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖον του. Οὗτος σπεύσας εὗρε τὸν κ. διευθυντὴν τῆς βιβλιοθήκης.

Κύριε, εἶπεν, ἔχω τὴν συνήθειαν ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος μου νὰ προσέχω μᾶλλον εἰς τὰς χεῖρας ἢ εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ἀνθρώπων. Τὸ αὐτὸ ἔπραξα σήμερον παρ' ὑμῖν. Γνωρίζω δὲ τὸν ὑπεξαιρεσαντα τὸ ἀδαμάντινον περιδέραιον. Ὁ κλέπτης εἶνε ὑπερ πεντηκοντούτης, ἰσχνός, μὲ τρίχας φαιάς. Εἶνε ὁ κύριος, ὅστις ἔφερε πολλὰ παράσημα καὶ οὐτινος τὴν χεῖρα ἐσφίγξατε ἐπανειλημμένως εἰς τὸν ναόν.

Ἠκολούθησα αὐτὸν ἐξελθόντα. ἤθελον δὲ τὸν συλλάβει, εἰ μὴ ἐπήδα ἐντὸς ἁμάξης καὶ ἐχάνετο ἀνὰ τὰς δαιδαλώδεις τῆς Κ]πολεως ὁδούς. Εὐτυχῶς εἶδον τὸν ἀριθμὸν τῆς ἁμάξης, εἰμαι δὲ πρόθυμος νὰ σᾶς συνοδεύσω εἰς τὴν ἀστυνομίαν διὰ τὰ περαιτέρω.

Εἰς τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ὁ Τραπεζίτης ἠγέρθη ὡσεὶ ἠλεκτρισθείς. Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπε, διὰ τὸν ζῆλον σας. Γνωρίζω ἀληθῶς τὸ πρόσωπον ὅπερ ὑποπτεύεσθε....

Ὑποπτεύομαι!! Πῶς! ἀφοῦ σᾶς λέγω ὅτι τὸν εἶδον, ἐκεῖ ἐμπρός μου! ὦ! εἶμαι τόσον βέβαιος, ὥστε στοιχηματίζω ὅλην μου τὴν περιουσίαν, ὅτι ἀπόψε ὁ ἀξιότιμος αὐτὸς παρασημοφόρος θὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κρατητήριον.

Μίαν στιγμήν, εἶπεν ὁ τραπεζίτης. Ὁ ἅβλιος αὐτὸς ἐπιθυμῶ νὰ κοιμηθῇ ἡσυχώτατα εἰς τὴν κλίνην του. Ἂς ὑπάγῃ νὰ κρεμασθῇ ἀλλοῦ. Δὲν θέλω δίκας. Διὰ μίαν τόσῳ οὐτιδανὴν ὑπόθεσιν νὰ ἐκτεθῇ εἰς τὰ διαστήρια τὸ ὄνομα μου, ἡ οἰκογένεια μου, ἡ νέα νύμφη.... Λοιπόν, φίλτατε Κύριε, οὐδὲν εἴδετε, δὲν ἔχει οὕτω;

Ὁ ἀτυχὴς βιβλιοφύλαξ ἀπῆλθεν ὅλως ἔκπληκτος. Διὰ τὸν τίμιον αὐτὸν καὶ εἰλικρινῆ ἄνθρωπον ἡ ὑπερβολικὴ αὕτη ἐπιείκεια ἦτον εἶδος συνενοχῆς. Διηυθύνθη ὅθεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἐξέθηκε τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐπανῆλθεν οἶκοι μὲ τὴν συνείδησιν ἡσυχον. Τὴν ἐπαύριον ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας μετέβη παρὰ τῷ Τραπεζίτῃ, ὅστις ἐπ' οὐδενὶ ὅρῳ συνήνεσε νὰ καταγγείλῃ τὸν κλέπτην. Ἀπεποιήθη νὰ δώσῃ τὴν θήκην τοῦ περιδεραίου, νὰ ὀνομάσῃ δὲ καὶ τὸν ἀδαμαντοπώλην, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἠγοράσθη τοῦτο. Ὁ διευθυντὴς ἀπερχόμενος εἶπεν, ὅτι θὰ καταδιώξῃ τὸν κλέπτην αὐτεπαγγέλτως.

* * *

Ὁ Τραπεζίτης ἐκαθητο ἐπὶ ἀνημμένων ἀνθράκων. Διέταξε νὰ ζεύξωσι τὴν ἅμαξαν του καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐξῆρχετο τῆς οἰκίας ἀρχαίου τινος πρωην ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ὁ ἄλλοτε ἀστυνομικὸς οὗτος ὑπάλληλος ἠκολούθει ἐξερχόμενος τοῦ θεάτρου Ἰταλόν τινα ὑπερπεντηκοντούτη Κύριον, ὃν ἐπλησίασεν, ἵνα δῆθεν ἀνάψῃ τὸ σιγάρον του. Εὐχαριστῶν δὲ αὐτὸν προσέθηκε. Κύριε Καλκατρόνη, διευθύνεσθε εἰς τὴν κατοικίαν σας;

Ἀληθῶς, Κύριε, εἶμαι ἀρκετὰ γέρων, ὅπως μὴ ἔχω ἀνάγκην ἀνθρώπων μεριμνώντων περὶ τοῦ ποῦ ἢ πῶς διέρχομαι τὰς νύκτας μου.

Τὴν φορὰν ταύτην ἀράτός τις φίλος ἐμερίμνησε, ὅπως μὴ διέλθητε τὴν νύκτα μετ' ἀνεγνωρισμένων λωποδυτῶν. Ἐὰν λοιπὸν θέλητε να ἀπαλλαγῆτε τῆς εὐχαριστήσεως ταύτης, δέχθητε τὴν φιλοξενίαν, ἣν εὐχαρίστως σᾶς προσφέρω. *Ἀληθῶς, τί γίνονται οἱ ἀδάμαντες;*

Ὁ κόμης ἔμεινεν ἐνεός.

Ποῖος εἶσθε, εἶπε μὲ ὕφος ἀπηλπισμένον;

Εἶμαι φίλος τοῦ φίλου σας τραπεζίτου Δ. ὅστις δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ συλληφθῆτε, παρὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ἅτινα παραφυλάττουσι τὸν οἶκον σας.

Ἐρχομαι ἀμέσως, εἶπεν ὁ Ἰταλός, οὗ οἱ ὀδόντες συνεκρούοντο ἤδη ὑπὸ τοῦ τρόμου. Ὁ καλός μου φίλος κ. Δ. Εἰξεύρετε; Εἶχον χάσει εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον ὑπὲρ τὰς 20 χιλ. φρ. Ζήτημα τιμῆς, ὡς βλέπετε. Ὑπεθήκευσα τοὺς ἀδάμαντας τοῦ φίλου μου, ἂς ἐσκόπουν νὰ τῷ ἀποδώσω εὐθὺς ὡς αἱ περιστάσεις ἤθελον μοὶ ἐπιτρέψει τοῦτο.

Τὴν ἐπαύριον ὁ πρώην ἀστυνομικὸς κλητὴρ διεβίβασε λεπτομερῶς τὰ περὶ Καλκατρόνη καὶ ἀδαμάντων πρὸς τὸν κ. Τραπεζίτην. Οὗτος μαθὼν ὅτι οἱ ἀδάμαντες εἶχον ὑποθηκευθῇ ἀντὶ 15 χιλ. φραγκ. ἐγένετο ἔξαλλος ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

Μάθε πρὸς ποῖον ἐδόθη τὸ περιδέραιον καὶ ἐλθὲ πάραυτα νὰ μοὶ γνωρίσῃς τοῦτο. Τὰ ἔξοδα τῆς ἀναζητήσεως θέλουσι σοὶ πληρωθῆ παρὰ τοῦ ἰδιαιτέρου μου ταμείου.

Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν ὁ Καλκατρόνης εἰσήγετο παρὰ τοῦ ὑπηρέτου εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Τραπεζίτου. Ὅταν οἱ δύο ἄνδρες ἔμειναν μόνοι, ὁ Καλκατρόνης μὲ ὕφος μεγαλοπρεπές, μὲ στάσιν ὑπερήφανον ἀνεμέτρησε διὰ τοῦ βλέμματος τὸν πρὸ αὐτοῦ δίκην ἐνόχου ἱστάμενον τραπεζίτην. Εἶνε λοιπὸν ἀληθές, Κύριε, εἶπεν ὅτι ἡ τραπεζιτικὴ πίστις τοῦ οἴκου σας ἐμειώθη εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε διὰ τοιούτων κακοήθων μέσων ἀπατᾶτε τὸν κόσμον!

Τὴν πρωΐαν ταύτην ἐξηκολούθησε ψυχρῶς ὁ Ἰταλὸς ἐξετάσας τοὺς ἀδάμαντας, οὓς εἶχον ὑπεξαιρέσει παρὰ τοῦ νυμφικοῦ κανίστρου τῆς νύμφης σας. Ἦσαν ψευδεῖς.

Δὲν τοὺς ὑπεθηκεύσατε λοιπόν, ἀνεφώνησεν ὁ τραπεζίτης μετ' ἐνθουσιασμοῦ!

Καὶ ἀπὸ πότε εἰς εὐγενὴς Ἰταλὸς ὑποθηκεύει τεμάχια κρυστάλλων!

Ὁ Τραπεζίτης ἔμεινεν ἄφωνος.

Ἄ! δὲν ἔχετε πλέον τὸ μεγαλοπρεπὲς ὕφος σας! Ἵνα λοιπὸν ἀπατήσητε τὸ κοινόν, τοὺς πιστωτάς σας, τὴν νύμφην σας δὲν ἠρυθριάσατε νὰ ἀναρτήσητε ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ αὐτῆς ὑάλινα κοσμήματα! Καὶ ἀφήσατε νὰ καταδιώκηται εἰς ἄνθρωπος διὰ κόσμημα δεκάδων τινῶν φράγκων. Μάθετε, Κύριε, ὅτι μεταβαίνω πάραυτα εἰς τὴν ἀστυνομίαν, ἵτις μὲ καταδιώκει διὰ φανταστικὴν κλοπήν. Θὰ ἴδωμεν τίς ἐξ ἡμῶν τῶν δύο θὰ καταδικασθῇ. Αὔριον οἱ πιστωταί σας θὰ πολιορκήσωσι τὰ γραφεῖά σας, ἵνα ζητήσωσι τὰ κεφάλαιά των. Ἴδοὺ τί ἐφοβεῖσθε. Ἴδοὺ διατί εἰργάσθητε, ὅπως μὴ συλληφθῶ παρὰ τῆς ἀστυνομίας. Χαίρετε, Κύριε, ἐς αὔριον!

Σταθῆτε, σταθῆτε, δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ! Πόσα θέλετε ἵνα σιωπήσητε.

Δέκα πέντε χιλ. φρ. εἶπεν ὁ Ἰταλός. Γνωρίζετε ὅτι ὁ Καλκατρόνης ἔχει ἕνα μόνον λόγον.

Αἱ δέκα πέντε χιλ. ἐπληρώθησαν ἐκ τῆς προικὸς τῆς νύμφης, ἔκτοτε ὅμως τὰ πράγματα ἠλλαξαν φάσιν καὶ ἡ νέα κ. Δ. φέρει σήμερον περιδέραιον ἐξ ἀληθῶν ἀδαμάντων.

Μαρία Μαυρογορδάτου

ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Περαίνομεν τὴν περὶ ταπητουργίας καὶ ὑφαντουργίας τῶν σπουδαιοτάτων τούτων κλάδων τῆς γυναικείας βιομηχανίας μελέτην μας, διὰ τῆς περιγραφῆς τῶν ἐκθεμάτων τῶν ἐν Πειραιεῖ διασήμων ὑφαντριῶν κ. κ. Παναγιώτας Χατζοπούλου καὶ Σπάρτης Καρασταμάτη.

Καὶ περὶ μὲν τῆς πρώτης ἐγένετο ἤδη καὶ ἄλλοτε λόγος ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυριῶν». Ἐνῷ τῆς δευτέρας τὸ ὄνομα συγχυσθὲν μεγάλως μετὰ τοῦ ὀνόματος τῆς φερωνύμου πόλεως, διέτρεξε τὸν κίνδυνον νὰ ἀποσιωπηθῇ, ἐνῷ τόσα ἔχει τις νὰ εἴπῃ περὶ τῶν ἀριστουργημάτων τῆς τέχνης καὶ δεξιότητός της. Τὰ ἔργα της δὲν ἐθαυμάσαμεν μόνον ἔξωθεν τῆς ὑέλου, ἀλλὰ ζητήσασαι νὰ προμηθευθῶμεν τι παρ' αὐτῆς εἴδομεν ὅλον τὸν θησαυρὸν τῶν δειγματολογίων της, ἅτινα καὶ τὰ τελειότερα τῆς Εὐρώπης βιομηχανικὰ ἐργοστάσια ἤθελον ἀληθῶς ζηλώσει.

Καὶ ἀγνοεῖ τις τί νὰ πρωτοείπῃ, τί νὰ πρωτοίδῃ καὶ πρωτοθαυμάσῃ. Τὰ ὡραῖα κρέπια τὰ ἀραχνοειδῆ ἐκεῖνα, ἅτινα φοβεῖσθε νὰ ἐγγίσητε ὑπὸ φόβου μὴ διαλυθῶσιν ὡς ἄρρὸς ἐπὶ τῶν δακτύλων σας, τὰ χρυσοῦφαντα καὶ ἀργυροῦφαντα ἀραδωτά, ἅτινα στέκονται ἀληθῶς, ἐὰν θελήσητε νὰ δοκιμάσητε τὴν μαγικὴν δύναμιν τῆς πυκνῆς καὶ λεπτῆς ἐργασίας των, τὰ μονόχρωα πάσης χροιᾶς καὶ ἀποχρώσεως, τὰς γάζας, τὰς μπόλλας, τὰς ἀργυροϋφάντους σημαίας!

Ὅπερ δὲ θαυμαστώτερον οἱ ὡραῖοι οὗτοι καὶ πολυποίκιλοι χρωματισμοὶ ἐκτελοῦνται παρὰ τῆς θυγατρὸς τῆς ὑφαντρίας, κόρης ἐπιτηδειοτάτης ἐκτελούσης ἅπασαν τὴν λεπτὴν ἐργασίαν, ἀπάσας τὰς δυσκόλους καινοτομίας μετὰ τῆς χα-

ρακτηριζούσης τὰς μαγικας χεῖρας της καὶ τὴν καλλαισθησίαν της λεπτότητος. Καὶ ἔχετε, χάρις εἰς τὴν περὶ τὰς βαρὰς δεινότητα τῆς δεσποινίδος Καρασταμάτη, τὰς ὡραιοτέρας σκιὰς ἀπὸ τῶν ἀνοικτοτάτων καὶ ἀχρόων σχεδῶν, μέχρι τῶν μᾶλλον σκοτεινῶν, καὶ ἐνῷ θαυμάζετε ἓν rose pâle, τὸ βλέμμα σας πίπτει ἐπὶ κυανοῦ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πλανᾶσθε ἀνὰ τὴν καλλιτεχνικὴν ταύτην ποικιλίαν, καὶ λησμονεῖσθε καὶ νομίζετε ὅτι εὑρίσκεσθε εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν ταύτην τῆς μεταξοϋφαντουργίας χώραν, ὅτε αἴφνης τὸ ἑλληνικὸν φέσι τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη, ἡ ἀρειμάνιος στάσις της, τὸ ἀφελὲς πλὴν εὐφυὲς ὕφος της, τὸ ἡρωϊκὸν ὄνομά της σᾶς ἐπαναφέρουσιν εἰς τὴν πραγματικότητα.

Εἶναι ἀληθῶς θαυμαστὸς ὁ ζῆλος τῶν φιλοτίμων αὐτῶν καὶ ἐργατικῶν γυναικῶν, αἵτινες οὐδέποτε *ἀνίωσι*. Καθῆθηκον δὲ πάσης Ἑλληνίδος εἶναι νὰ ὑποστηρίζῃ διὰ προτιμήσεως τῶν ἐγχωρίων ὑφασμάτων τὴν ἀρτιγεννῆ καλλιτεχνικὴν ταύτην γυναικείαν βιομηχανίαν, ἐξυπηρετοῦσα ἐνταὐτῷ τὰ συμφέροντα τοῦ θηλαικίου της. Τὰ θαυμάσια αὐτὰ μεταξωτά, τὰ στερεώτατα καὶ λαμπρῶς κεχρωματισμένα τιμῶνται μόνον ἀντὶ $3^1/_2$ δρ. ὁ πῆχυς, ἐνῷ τὰ Εὐρωπαϊκὰ στοιχίζουσι πολὺ ἀκριβώτερα. Τὰ χρυσοΰφαντα δὲ τὰ μὲ χρυσᾶς λεπτὰς ἢ πλατείας γραμμάς, εἶναι βεβαίως ὀλίγον ἀκριβώτερα, ἀλλὰ καὶ ἐνδύεσθε μὲ καθαρὸν χρυσόν, ἢ καὶ καθαρὸν ἄργυρον.

Μὴ λησμονοῦμεν ὅτι χάρις εἰς τὰς γυναῖκας ταύτας θὰ παρουσιασθῇ καὶ ἡ γυναικεία τῆς Ἑλλάδος βιομηχανία εὐπρόσωπος εἰς τὴν προσεχῆ ἔκθεσιν τῶν Παρισίων, διότι τὰ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἐκθέσει ἐκτεθέντα θέλουσιν ἀποσταλῆ ὡς ἔχουσι τὴν προσεχῆ ἄνοιξιν εἰς Παρισίους. Ἡ ἀξία τῶν ἐκθεμάτων τῆς κ. Σπάρτης Καρασταμάτη ἀνέρχεται εἰς εἰκοσιπέντε χιλιάδας φρ.

Το ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΝ

Τώρα ποῦ κρύος ἄγριος ἀρχίζει νὰ μουγκρίζῃ
Κι' ἀπὸ τὰ δένδρα πέφτουνε τὰ φύλλα μαραμένα,
Ὅπου καθάρια ἡ Αὐγὴ δὲν βγέρει, δὲν φωτίζει,
Τὰ χειλιδόνια φεύγουνε μακρὰ λαχταρισμένα.

Τώρα εὑρῆκες τὸν καιρὸ τριαντάφυλλο ν' ἀνοίξῃς
Καὶ δὲν ἐσκιάχτεις τὸ Βορριᾶ τὰ κάλλη μὴ σοῦ πάρῃ ;
Δὲν εἶναι Μάϊς σήμερα καρδούλαις γιὰ νὰ γκίξῃς,
Θὰ ξεραθῇς κακόμοιρο μαζὶ μὲ τὸ κλωνάρι !

— Ἄχ ! ὅτι θάνατο σκληρὸ τὸ ξεύρω πῶς θὲ ναὖρω,
Τὸ μαρτυρᾶνε τὰ κλαριὰ κ' ἡ φύσι ἡ χλωμιασμένη
Τὸ βλέπω ἀπὸ πάνω μου τό σύγνεφο τὸ μαῦρο,
Καὶ ἡ ζωὴ εἶναι γλυκειὰ κι' ἂς εἶν' βασανισμένη !!!

Ἔγραφον ἐν Πύργῳ τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1888.

Εὐρυδίκη Κ. Σπηλιοπούλου

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ἡ Νέα διδάσκαλος τῆς μνηστῆς τοῦ διαδόχου. Γνωσταὶ τυγχάνουσιν ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ κοινωνίᾳ αἱ τρεῖς ἀδελφαὶ δεσποινίδες Μπουκουβάλα, αἱ διακριθεῖσα ἀείποτε ἐπὶ ζήλῳ καὶ φιλομαθείᾳ καὶ μετὰ λαμπρᾶς ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Παρθεναγωγείῳ διπλωματικὰς ἐξετάσεις, καὶ κατ' οἶκον ἰδιαιτέρας μελέτας πρῶται αἰτήσασαι νὰ καταταχθῶσιν ὡς φοιτήτριαι ἐν τῇ φιλολογικῇ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου σχολῇ.

Ἐπειδὴ ἡ αἴτησίς των δὲν ἐγένετο ἀποδεκτή, ἠναγκάσθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς Παρισίους πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν αὐτῶν. Δυστυχῶς οἱ πόροι τῆς οἰκογενείας δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὰς κόρας ταύτας νὰ ἀποπερατώσωσι, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν των, τὰς ἐν Σορβώνῃ σπουδάς των. ἠναγκάσθησαν ὅθεν νὰ μεταβῶσιν εἰς Ἀγγλίαν, ἔνθα διδάσκουσαι ἐκέρδιζον τὴν ζωήν των, φοιτῶσαι ἐνταὐτῷ εἰς τὰ ἀνώτατα ἐν Λονδίνῳ γυναικεῖα ἐκπαιδευτήρια, καὶ ἱκανοποιοῦσαι οὕτω τὴν διακαῆ πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας λατρείαν των.

Ἡ διορισθεῖσα νῦν διδάσκαλος τῆς ἐν Λονδίνῳ παρεπιδημούσης μνηστῆς τοῦ διαδόχου Σοφίας, δεσποινὶς Πηνελόπη Μπουκουβάλα ἐφιλοπόνησεν ἄλλοτε καὶ ἐπίτομον Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν, κατάλληλον διὰ Παρθεναγωγεῖα. Ἐκ τῆς γλαφυρᾶς γλώσσης καὶ τοῦ ὕφους τοῦ βιβλιαρίου τούτου κατανοεῖ τις εὐκόλως ὅτι ἡ δεσποινὶς Μπουκουβάλα εἶναι κάτοχος πολλῶν γνώσεων, ἐπιτυχεστάτη ὅθεν ἡ ἐκλογὴ αὐτῆς τυγχάνει. Ἡ κ. Μπουκουβάλα διά τε τῶν φυσικῶν καὶ ἐπικτήτων προτερημάτων αὐτῆς δύναται νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ εὐπροσώπως καὶ διαθέσῃ εὐνοϊκῶς ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν τὴν μέλλουσαν βασίλισσάν μας.

Ἐφημερὶς Κορομηλᾶ.— Εὐγενὴς ἅμιλλα ἀνεπτύχθη κατ' αὐτὰς ἐν τῇ δημοσιογραφίᾳ, ἥτις κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη προήχθη καὶ παρ' ἡμῖν εἰς σημεῖον λίαν εὐχάριστον. Ὁ ζῆλος τῶν δημοσιογράφων ἀναπτύσσει καὶ ὑπεκκαίει λίαν προσφόρως τὸν ζῆλον φιλαναγνωστῶν τε καὶ μή· δὲν ὑπάρχει δέ, νομίζομεν, οἰκογένεια ἐν Ἀθήναις ἐλαχίστης τυχοῦσα μορφώσεως, ἥτις νὰ μὴ κατατάττῃ μεταξὺ τῶν γλίσχρων καὶ περιωρισμένων ἡμερησίων δαπανῶν της καὶ μικρόν τι κονδύλιον ὑπὲρ ἀγορᾶς Ἐφημερίδος τινός.

Πλὴν ἄλλων δημοσιογραφικῶν καινοτομιῶν, πλὴν τῆς κατ' αὐτὰς ἐμφανίσεως εἰς τὸν Ἀθηναϊκὸν δημοσιογραφικὸν ὁρίζοντα νέας Ἀκροπόλεως ἐσπερινῆς, ἀνταποκρινομένης κάλλιστα πρὸς τὸν προορισμόν της ἀγγέλλεται ἤδη καὶ ἡ μεταρρύθμισις τῆς «Ἐφημερίδος τοῦ Κορομηλᾶ,» τῆς ἀρχαιοτάτης καὶ πρώτης ἐν Ἑλλάδι ἐκδοθείσης ἡμερησίας Ἐφημερίδος. Ὁ νέος διευθυντὴς αὐτῆς κ. Ἀριστείδης Ῥούκης, νέαν ἀληθῶς ζωὴν ἔδωκεν ἀπό τινος εἰς τὴν «Ἐφημερίδα». Ἤδη δέ, ὅτε τόσας ἐπαγγέλλεται ὑπὲρ τῶν συνδρομητῶν αὐτοῦ καινοτομίας καὶ εἰς μέγα σχῆμα ἀναλαμβάνει ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους τὴν ἔκδοσιν αὐτῆς, θέλει δεόντως, ἐλπίζομεν, ἐκτιμηθῇ ὁ ζῆλος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀναλόγου τύχει παρὰ τοῦ κοινοῦ ὑποστηρίξεως.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς φαντασίας. Ἰατρός τις θέλων νὰ μάθῃ πόσην ἐπιρροὴν ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἡ φαντασία, διένειμεν εἰς ἑκατὸν ἀσθενεῖς νοσοκομείου τινὸς χλιαρὸν ἐσακχαρωμένον ὕδωρ. Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἰατρὸς παρουσιάζεται, δῆθεν τεταραγμένος, λέγων ὅτι κατὰ λάθος τοῦ φαρμακοποιοῦ τὸ δοθὲν πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς φάρμακον ἦν ἐμετικόν. Ἐπὶ τῶν ἑκατὸν ἀσθενῶν οἱ ὀγδοήκοντα προσεβλήθησαν ὑπὸ φοβερῶν ἐμετῶν. Παρατηρητέον ὅμως ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν προσβληθέντων ἦσαν ἄνδρες, ἐνῷ οἱ εἴκοσι μὴ προσβληθέντες γυναῖκες.

Νέα μέθοδος θεραπευτική. Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Παρισίοις συνελθοῦσαν σύνοδον τῶν ὀφθαλμιατρῶν, ἰατρός τις Ἕλλην ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐγνωστοποίησεν ὅτι ὁ καλλίτερος τρόπος θεραπείας τῆς ὀφθαλμίας, ὁ δοκιμασθεὶς εἰς Ἑλληνικάς τινας ἐπαρχίας εἶναι τὸ γλύψιμον.

Ἀμερικανός τις ἰατρὸς ἐκμεταλλευθεὶς τὴν ἰδέαν ταύτην, συνέστησε παρὰ τὴν Ζυρίχην θεραπευτικὸν κατάστημα ὑπὸ τὸν τίτλον *Lungenbad* — λουτρὰ γλωσσῶν — ἔνθα κύνες ἐξασκηθέντες παρ' αὐτοῦ εἰς τὸ λιχειν τὰς διαφόρους πληγὰς τίθενται εἰς τὴν διάθεσιν, οὐχὶ μόνον τῶν ὑπὸ ὀφθαλμίας πασχόντων, ἀλλὰ ἐν γένει παντὸς πληγωμένου.

Κατὰ τὰ πορίσματα καὶ τὰς μελέτας τοῦ κυρίου τούτου ἡ γλῶσσα τοῦ κυνὸς εὐεργετικὰς παρέχει εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκδουλεύσεις, καθαρίζουσα ἀπόνως καὶ ἀκόπως πᾶσαν πληγήν, καὶ διὰ τῆς καθαρκτικῆς τοῦ σιέλου τοῦ κυνὸς ἰδιότητος, ἐπουλόνουσα ταχέως αὐτήν. Ἡ τροφὴ τῶν συμπαθῶν τούτων ζώων θέλει εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν θεραπείαν τῶν παθήσεων, ἃς θὰ ἀναλαμβάνωσιν, ὑπηρέται δὲ εἰδικοὶ θέλουσι παρέχει εἰς τὰ εὐγενῆ ζῶα πᾶσαν δυνατὴν περιποίησιν.

Ἡ διὰ τῶν χρωμάτων θεραπεία τῶν τρελλῶν. Καὶ ἄλλος ἐπιστημονικὸς νεωτερισμός. Ἰατρός τις Ἰταλὸς ἐθεράπευσε παράφρονα πάσχοντα ὑπὸ μαύρης ἀσθενείας, καὶ ἀποποιούμενον πᾶσαν τροφήν, εἰσαγαγὼν αὐτὸν εἰς δωμάτιον ἐρυθρὸν καὶ καλῶς φωτισμένον. Ὁ παράφρων ἔφαγε μετὰ πολλῆς ὀρέξεως, ἐγένετο εὔθυμος καὶ λογικός, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πρὸ μιᾶς ὥρας ἦτο τρελλὸς διὰ δέσιμον. Εἰς ἄλλην πάλιν περίστασιν ὁ αὐτὸς ἰατρὸς ἔκλεισεν ἀσθενῆ μανιώδη εἰς δωμάτιον κυανοῦν, ὅπου τὰ νεῦρά του πάραυτα καθησύχασαν καὶ ἀνέκτησε τὴν συνήθη του ἡσυχίαν.

Πῶς ἀνακαλύπτονται οἱ κλέπται ἐν Ἰαπωνέα. Ὁ ἐπὶ κλοπῇ κατηγορούμενος ὑποχρεοῦται νὰ καταπίῃ τεμάχιον χάρτου, ἐφ' οὗ εἶνε γεγραμμένη πληθὺς καβαλιστικῶν λέξεων. Πιστεύεται ὅτι ὁ χάρτης οὗτος προξενεῖ εἰς τὸν ἔνοχον τοιαύτας τύψεις συνειδήσεως, ὥστε πάραυτα οὗτος ἐξομολογεῖται τὸ ἔγκλημά του. Πλὴν τούτου ὑποχρεοῦται νὰ φάγῃ μίαν δοάκα (φούχτα) ὀρύζης. Ἐὰν εἶνε ἔνοχος ἀδυνατεῖ νὰ τὸ καταπίῃ.

Ἐν Θίβετ ὅτε κατηγορῶν καὶ κατηγορούμενος ὀφείλουσι νὰ βυθίσωσι συγχρόνως τὴν χεῖρα ἐντὸς χύτρας ζέοντος ὕδατος, ἐν ᾧ ὑπάρχουσι δύο λίθοι· εἷς λευκὸς καὶ εἷς μέλας. Ὁ ἐκβάλλων ἐκ τοῦ ὕδατος τὸν λευκὸν ἔχει δίκαιον, ὁ ἐκβάλλων τὸν μέλανα ἔχει ἄδικον. Ἐννοεῖται ὅτι ὀλίγισται δίκαι ὑπάρχουσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον, ἔνθα ἡ δικαιοσύνη παρίσταται ὑπὸ τὴν μορφὴν λευκοῦ καὶ μέλανος λίθου.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Στοιχεῖα φωνητικῆς Μουσικῆς. Ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ διδασκάλου τῆς μουσικῆς κ Παναγιώτη Γριτσάνη ἐξεδόθη ὀκίμιον φωνητικῆς μουσικῆς μετὰ καταλλήλων ἀσμάτων πρὸς χρῆσιν τῆς ἐν τοῖς σχολείοις τὴν ὠδικὴν σπουδαζούσης νεολαίας. Ἀρκεῖ νὰ ῥίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἔργου τούτου καὶ ὁ τὰ μάλιστα ξένος τῇ μουσικῇ καὶ θέλει ἀμέσως κατανοήσει τί δύναται καὶ πόσον ἀναγκαία ἀποθαίνει ἡ μέθοδος αὕτη διὰ πάντα σπουδάζοντα τὴν ἔνθεον ταύτην καὶ ὡραίαν τέχνην.

Τιμᾶται δρ. τεσσάρων καὶ εὑρίσκεται παρὰ τῷ κ. Α. Κωνσταντινίδῃ ἐνταῦθα καὶ παρ' αὐτῷ τῷ συγγραφεῖ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. Περιεχόμενα. Ἀθηναϊκὴ χρονολογία.-- Ἐξωτε-

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΜΩΔΟΥΪ

Θὰ σᾶς ὁμολογήσω τὰ πάντα, κύριε ἀνακριτά. Καὶ ὁ Βρικὲ διηγήθη πᾶν ὅ,τι ἐν τοῖς πρώτοις κεφαλαίοις τοῦ βιβλίου τούτου εἴδομεν. Συνεπέρανε δὲ ὅτι, ὁ μέλλων νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ὁ ἐπισκεφθεὶς κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν χήρα Βερνιέ, ἦν ὁ υἱὸς αὐτῆς Ὀνέζιμος.

Ὥστε ὁ ἱερεὺς Ὀνέζιμος εἶνε ὁ γρονθοκοπήσας σε;

Μάλιστα, Κύριε, αὐτὸς ὁ ἴδιος! Τὸν εἶδον ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας τῆς μητρός του, τὸν ἐγνώρισα δὲ ἐκ τοῦ ἱερατικοῦ του ἐνδύματος.

Κατὰ ποίαν ὥραν τὸν εἶδες;

Μεταξὺ τῆς 9ης καὶ $^1/_2$ καὶ τῆς 10ης.

Ὁ ἀνακριτὴς ἤρχισε νὰ σκέπτηται. Πρόσεξον, τῷ εἶπε. Αἱ καταθέσεις σου εἶνε μεγάλης σπουδαιότητος. Μὴ παίζῃς μὲ τὴν δικαιοσύνην. Δύνασαι νὰ ὑπογράψῃς ὅτι εἶπες;

Δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, Κύριε. Εἶνε τόσον ἀληθῆ ὅσα εἶπον, ὥστε ἐπὶ δέκα πέντε ὅλας ἡμέρας ἔμεινα κλινήρης. Καὶ ὁ ἀνακρινόμενος ὑπέγραψε.

Ὁ ἀνακριτὴς ἠγέρθη καὶ συστήσας εἰς τὸν ὑπάλληλον νὰ ἐπιβλέπῃ τὸν κατηγορούμενον μετέβη παρὰ τῷ Εἰσαγγελεῖ.

Αἱ συνέπειαι

Ἡ πρωΐα τῆς ἐπαύριον ἡ προωρισμένη εἰς τὴν ἐξακολούθησιν τῆς ἀνακρίσεως Βρικέ, ἦν ἡ αὐτή, καθ' ἣν ὁ Πέτρος Δαρτουὰ μετέβαινε παρὰ τῷ ἱερεῖ, ὅπως παραλάβῃ τὰ εἰς τὴν δολοφονηθεῖσαν μητέρα τούτου ἀνήκοντα χρήματα.

Ἕκαστος φαντάζεται εὐκόλως ποία ἦτο ἡ ἠθικὴ τοῦ ἱερέως θέσις ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν εἶχεν ἐκ νέου συναντήσῃ τὸν δολοφόνον τῆς μητρός του Ἄλλως τε ἀνελογίζετο καὶ τὰς συνεπείας, ἃς ἡ ἐκ νέου ἐμφάνισις τοῦ κακούργου μετὰ τοῦ φίλου αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ Μωδουΐ, ἤθελον συναπαγάγει.

Ἐσκέπτετο ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκλονίζετο, διότι πάραυτα ἐνόησεν ὅτι ὁ ἄθλιος ἤθελεν ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ πραγματοποιήσεως τῶν σχεδίων του. Καὶ ἡ ὑποχρέωσις δέ, ἣν εἶχεν ἀναλάβει νὰ ἐπιστρέψῃ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ του περιουσίαν πρὸς τὸν δολοφόνον καὶ λῃστὴν ἐκεῖνον, δι' ἧς οὗτος ἤθελεν ἀνατυρρήτως δελεάσει τὸν Μωδουΐ, περιήγαγεν αὐτὸν εἰς μεγίστην ἀπελπισίαν. Διῆλθε λοιπὸν ὁ ἱερεὺς νύκτα ἐναγώνιον, καὶ χωρὶς ποσῶς νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς.

Μόλις δὲ ἠγέρθη καὶ ἤρχισε νὰ προσεύχηται, ἡ θύρα τῆς οἰκίας του ἐκρούσθη. Ἦτον ὁ Γιλβέρτος, ὅστις εἶχεν ἐπίσης διέλθει νύκτα ἀνήσυχον. Τὰ κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑσπέραν ἐν τῇ οἰκίᾳ Μωδουΐ διατρέξαντα εἶχον ἐμβάλει τὸν δυστυχῆ Γιλβέρτον εἰς ἀπελπιστικὴν ἀμηχανίαν.

Ὁ ἱερεὺς ἐθλίβη μεγάλως ἰδὼν τὸν ἀδελφόν του. Δὲν ἐπεθύ-

ριτὸν ἐμπόριον τῆς Ἑλλάδος τῷ **1887**.-- *Δημόσια ἔσοδα* **8** *μηνῶν τοῦ* **88**.--*Συνεργατικαὶ ἑταιρίαι ἐν Ἀγγλίᾳ*.--*Προσωρινὴ σύμβασις τῆς Ἑλλάδος καὶ Γαλλίας*.-- *Ὀλλανδικαὶ φυλακαί*-- *Ἡ γυνὴ ὡς ἐργάτις καὶ ὡς μήτηρ*.-- *Σιδηροδρομικαὶ ἀσθένειαι*.-- *Προϋπολογισμὸς τοῦ* **1889** -- *Ἐξαγωγὴ Ἑλληνικῶν οἴνων*.-- *Δημοτικαὶ περιθάλψεις*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον *Ζ. Π. Λάρνακα*. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ εὐγενεῖ προθυμίᾳ. Ἀποστέλλομεν ζητούμενα. Καν *Α. Εὐ. Βαρνάβ*. Ἅμα τῇ ἐκδόσει ἀποσταλήσεται ὑμῖν ὁ ζητούμενος ἀριθμ. Σήμερον ἀποστέλλονται τὰ τοῦ Α΄. ἔτους. Καν *Ε. Κ. Σύρον*. Διατὶ νὰ ἐνοχήσητε ὅτι ἡ φράσις μου ἐκείνη ὑπηνίσσετο τὴν νῆσον σας! Μήπως γνωρίζητέ τι καὶ ὑμεῖς; Ἡμεῖς ἐν πάσῃ περιπτώσει οὐδένα ὠνομάσαμεν. Εἴπομεν μόνον τὴν γνώμην μας καὶ οὐδὲν πλέον.—Καν *Α. Β. Μ. Σύρον*. Τροποποιηθήσεται· ἐλήφθησαν.—Ἀπορούσῃ. Ἐζητήσαμεν εἰς πάντα τὰ ἀτελῆ μας λεξικά, οὐδαμοῦ ὅμως εὕρομεν τὴν ὀνομασίαν ταύτην. Ἴσως οἱ φαρμακοποιοί μας πωλοῦσι ταύτην. Μόνος ὁ βοτανολόγος κ. *Α. Μαλιαράκης* δύναται ἴσως νὰ μᾶς διαφωτίσῃ.—Διαμαρτυρουμένῃ. Πειραιᾶ. Λυπούμεθα ἀδυνατοῦσαι νὰ γράψωμεν περὶ πραγμάτων περὶ ὧν οὐδεμίαν ἔχομεν ἰδέαν. Θὰ πληροφορηθῶμεν καὶ τότε εὐχαρίστως.—Κον *Α. Κ. Π. Λεμησσόν*. Ἐλήφθησαν· συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς φροντίδας.—Κον *Κ. Β. Πατρᾶς*. Ἀντίτιμον συνδρομῶν ἐλήφθη. Καὶ πάλιν ἀπείρους εὐχαρισίας γράφομεν.—Καν *Ε. Π. Κ)πολιν*. Ἐὰν οἱ υἱοί σας ἦσαν μικροὶ ἠδύναντο νὰ τὸν ὀνομάζωσι πατέρα Ἀλλ' ἀφοῦ εἶνε τόσον μεγάλοι προτιμότερον θεῖον.—Καν *Ε, Μ. Τεργέστην*. Ἀντὶ νὰ μᾶς φωτίζητε σεῖς, ζητεῖτε παρ' ἡμῶν συμβουλὰς διὰ τόσῳ ἁπλούστατα πράγματα· ἀλλ' ἔστω γράφομεν καὶ μανθάνετε τὴν γνώμην μας. Νάρκισσον Ἀλεξάνδρειαν. Ἡ γραφές μας εἰς τὴν διάθεσιν σας.Βλέπετε ὅτι προθύμως ἀναπτύσσομεν τὸ ζητούμενον θέμα. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχουσιν ἴσως ἄλλοι λόγοι, δι' οὓς ὑμεῖς εὐθύνεσθε προκαλοῦντες τὴν κατάστασιν ταύτην; Θὰ γράψωμεν καὶ ἰδιαιτέρως μετὰ τὴν ἐπάνοδον.—Κον Σ. *Χ. Δεδεαγατς*. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν· συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν *Α. Κ. Αἴγιναν*. Μὴ βιάζησθε. Τὰ περὶ ὀφθαλμῶν θὰ ἴδητε ἐν τῷ νέῳ Ἡμερολογείῳ ἡμῶν.—Καν *Ε. Π. Ὕδραν*. Ἡμερολόγιον Σκόκου ἐνεχειρίσθη πρὸς τὴν ἐνταῦθα ἀδελφήν σας. --Κον *Δ. Θ. Ρουγτσούκιον*. Μυριάκις εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ μέριμναν καὶ σύντονα μέτρα· γράφομεν.--Καν *Α. Θ Μεσολόγγιον*. Τὰ ζητούμενα φύλλα ὡς καὶ ἡμερολόγιον βαρομετρικὸν ἀποσταλήσονται. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐμενεστάτας κρίσεις.--Καν *Εὐ. Π. Καλάμας*. Λυπούμεθα διότι δὲν ἐστάλη ἐνωρίτερον ἡ πραγματεία σας, ὅτε δηλ. συνεζητεῖτο τὸ θέμα τοῦτο. Ἠθέλομεν δὲ δημοσιεύσει αὐτήν, ὅπως ἔχῃ, ἵνα ἀποδείξωμεν, πόσον καλῶς εὐφυὴς γυνὴ ἐκθέτει τὰς ἰδέας της ἔστω καὶ ὀλίγα γνωρίζουσα γράμματα. Τὰ συγχαρητήριά μας.--Καν *Μ. Π. Μέγα Κεσερλῆ*. Δημοσιευθήσεται.--Καν *Β. Εὐ. Ἀδριανούπολιν*. Μυρίας εὐχαριστίας· χαριέστατον. Γράφομεν.-- Καν *Β Β. Καρλοβάσιον*. Στέλλομεν 28, ἀλλὰ βαρομετρικὰ ἢ ἁπλᾶ; Γράψατε ἐγκαίρως.--Κον *Γ. Κ. Καλαφάτιον*. Μυρίας εὐχαριστίας. Ἀποστέλλομεν πάραυτα.- Κον *Π. Χ. Γαλάζιον* Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς κατασκευάζετε ὡραίαν καὶ ἀρωματώδη μελάνην,—

Βράζετε **100** *δρ.* πέταλα (φύλλα) ἰριανταφύλλων εἰς ἀμεταχείριστον χωματίνην χύτραν, μέχρις οὗ ἀποτελέσωσι μετὰ τοῦ ὕδατος μίαν μάζαν ὁμοιαν. Περνᾶτε τότε διὰ λεπτοῦ ὑράσματος καὶ ἀφήνετε τὸ ἐξαχθὲν ρευστὸν ἐπὶ μιαν ἢ δύο ἡμέρας. Τότε λαμβάνετε αὐτό, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν κατακαθίσασαν ἀκαθαρσίαν καὶ ρίπτετε βιτριόλιον σιδήρου, μέχρις οὗ ἡ μελάνη γίνει ἀρκετὰ μαύρη. Ὄχι μόνον ἔχετε μελάνην εὐθυνῆν καὶ μαύρην, ἀλλὰ καὶ ἀρωματτικωτάτην.

Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» τοῦ 1889.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Λαγὼς τῆς σούβλας.— Ἐκδάρετε αὐτόν. Φυλάξατε τὸ αἷμα καὶ τὸ ἦπαρ του. Τρυπήσατέ τον εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος καὶ ἐμπήξατε λαρδὶ εἰς λεπτότατα τεμάχια. Θέσατε ἐντὸς χύτρας, ½ ποτήριον ὄξους καὶ ½ ὕδατος, 3 κρόμμυα κομμένα εἰς τεμάχια, φύλλα δάφνης, φύλλα πετροσελίνου, θυμάρι, πέπερι, ὀλίγον ἅλας καὶ ὀλίγον βούτυρον. Θέσατε αὐτὰ ἐπὶ τοῦ πυρός, εὐθὺς δ' ἅμα διαλυθῶσιν, ἀποσύρατε, ἀφήσατε νὰ κρυώσῃ καὶ χύσατε τὸ ὅλον ἐπὶ τοῦ λαγοῦ σας, ὃν ἔχετε τοποθετήσει ἐντὸς μεγάλης πιατέλας. Ἀφήσατέ τον οὕτω καθ' ὅλην τὴν νύκτα καὶ τὴν ἐπαύριον περνᾶτε εἰς τὴν σούβλαν καὶ, ἐνῷ ψήνεται, βρέχετε αὐτὸν διὰ τῆς ἐν τῷ πινακίῳ ὑπολειφθείσης σάλτσας. Τινὲς τιγανίζουσι τὸ ἦπαρ εἰς μικρὰ τεμάχια μὲ βούτυρον καὶ μὲ τὸ αἷμα καὶ ὅταν ἐψηθῇ ὁ λαγώς, ἀναμιγνύουσι τὸ ἐμβάμμα τοῦτο μετὰ τοῦ ὑπολειφθέντος ἐκ τοῦ πρώτου ἐμβάμματος.

Ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» τοῦ 1889.

ΝΕΑΝΙΣ πτυχιοῦχος, πρωτοβαθμία, διδάσκουσα καὶ τὴν Γαλλικὴν καὶ Γερμανικὴν καὶ συνιστωμένη θερμῶς παρ' ἡμῶν ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσις εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ δύο συνεχῆ δωμάτια ἐπὶ τῆς προσόψεως μεσαίου πατώματος ἐν τῇ νέᾳ συνοικίᾳ Νεαπόλεως καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θεμιστοκλέους δι' ἓν ἄτομον ἀντὶ μόνον 35 δρ. πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

μει νὰ συναντηθῇ οὗτος μετὰ τοῦ κακούργου, τοῦ μισαροῦ ἀντιπάλου του.

Τί συμβαίνει, ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Γιλβέρτος. Σπουδαῖον βεβαίως τι,ὅπερ διέγνωσα καὶ χθὲς ἐν τῇ συγκινήσει σου καὶ σήμερον εἰς τὸ ὠχρὸν καὶκαταβεβλημένον πρόσωπόν σου. Δὲν ἐκοιμήθης οὔτε σύ, ὅπως καὶ ἐγώ. Χθὲς ἔτι εἴμεθα εὐτυχεῖς. Ἡ ἐμφάνισις τῶν δύο ἀθλίων ἐκείνων μετέβαλλε λοιπὸν τὴν φάσιν τῶν πραγμάτων! Διατί μὲ ἐβίασες νὰ φύγω μαζί σου, ὡσεὶ ἐφοβήθημεν τὴν παρουσίαν δύο.....

Μὴ μὲ ἐρωτᾷς εἶπεν ὁ Ὀνέζιμος· δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἀπαντήσω.

Ἔλα! ἐξηγήσου καθαρά! Γνωρίζεις τὸν Πέτρον αὐτὸν Δαρτουά! Τί εἰξεύρεις περὶ αὐτοῦ;

Ἐγώ! Οὐδέν.

Μήπως νομίζεις ὅτι ἡ ἐπάνοδος τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων ἀπειλεῖ τὴν εὐτυχίαν μου;

Οὐδένα ἔχω λόγον νὰ ἀμφιβάλλω περὶ τῆς τιμιότητος καὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ κ. Μωδουΐ. Σοὶ ἔδωκε τὸν λόγον του. Δὲν πιστεύω ὅτι θὰ τὸν ἀθετήσῃ.

Λοιπὸν δὲν ἀνησυχεῖς περὶ τούτου;

Δὲν λέγω αὐτό, ὑπέλαβεν ὁ Ὀνέζιμος. Ἀλλ' ἡ ἀνησυχία μου οὐδὲν ἀποδεικνύει. Πρέπει νὰ περιμείνωμεν.

Ἀλλ' εἰπέ μοι τότε,διατὶ εἶσαι τόσῳ καταβεβλημένος,εἶπεν ὁ Γιλβέρτος σχεδὸν κλαίων. Σὺ δὲν ἠγάπησας ποτέ· δὲν εἰξεύρεις πόσον πάσχει καὶ βασανίζεται ὁ ἀγαπῶν, φοβούμενος τοὺς ἀγνώστους κινδύνους. Ναί! ! φοβοῦμαι μήπως χάσω τὴν Μαρκέλλαν.

Ἡ Μαρκέλλα δὲν εἶνε ἐκ τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔχουσι δύο λόγους καὶ δύο καρδίας, ἔχει καρδίαν γενναίαν καὶ ἐνεργητικὴν καὶ πνεῦμα ἀποφασιστικόν. Σὲ ἀγαπᾷ ὡς τὴν ἀγαπᾷς.

Καὶ γνωρίζω τοῦτο καλῶς, διότι πλείστας ὅσας τοιαύτας ὁμολογίας ἤκουσα ἐνώπιον ἐκείνου, πρὸς ὃν οὐδέποτε ψεύδεται ὁ ἐξομολογούμενος, ἐνώπιον τοῦ θεοῦ! Ὅταν αἴσθημά τι εἶνε ἀληθές, ὅταν τὸ αἴσθημα τοῦτο κατέχῃ τὴν καρδίαν, πᾶν ἄλλο εἶνε δυνατὸν ἢ νὰ ἀποστέρξῃ τις τὸ ἀγαπώμενον πρόσωπον. Ἐὰν συνήνει νὰ χωρισθῇ ἀπὸ σοῦ τότε βεβαίως καὶ δὲν θὰ σὲ ἠγάπα. Διότι ἔν τε τῇ ἀνθρωπίνῃ καὶ θείᾳ ἀγάπῃ δὲν ὑπάρχουσι βαθμοὶ ἢ μέτρα. Ὁ μὴ τιθέμενος τὸν ἔρωτα του ὑπεράνω πάντων, δὲν ἀγαπᾷ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μαρκέλα σὲ ἀγαπᾷ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἔρωτος, δι' οὗ ἀγαπᾶται παρα σοῦ οὐδένα ἔχεις λόγον νὰ ἀνησυχῇς.

Ὦ! πόσον εἶσαι καλὸς καὶ διὰ τοὺς δύο μας, εἶπεν ὁ Γιλβέρτος ἀσπαζόμενος τὸν ἱερέα μετ' ἀγάπης.

Ὁ ἱερεὺς μειδιῶν εἶπε· ἰδοὺ φιλήματα ἀπωλέσαντα τὸν δρόμον των. Ἐν ταυτῷ ὅμως ὠχρίασε καὶ ρυτὶς λύπης καὶ μελαγχολίας ἐκηλίδωσε τὸ μέτωπον του. Τὸ ἐκκρεμὲς ἐσήμαινεν ἤδη τὴν δεκάτην. Ἦτο ἡ προσδιορισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Δαρτουᾶ ὥρα.

Τί ἔχεις ; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Γιλβέρτος.

Πρέπει νὰ μὲ ἀφήσῃς μόνον.

Θὰ δεχθῇς ἴσως τινά, ὃν δὲν θέλεις νὰ ἴδω;

Ναί, προτιμῶ τοῦτο.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἡ θύρα τοῦ ἱερέως ἐκρούσθη.

ἀκολουθεῖ